

Veense kapelaan wordt op 15 juni zalig verklaard.

**Dertien wonderen en meer dan 60 wonderbaarlijke feiten,
waarvan drie in Roelofarendsveen.**

Door: Ellen Verhaar

Pater Eustachius van Lieshout wordt op 15 juni 2006 in Brazilië zalig verklaard. Van maart 1922 tot september 1923 was hij kapelaan in Roelofarendsveen. De pater is in 2003 al opgenomen in de rijen van "Eerbiedwaardige Dienaren Gods". Dat betekende dat zijn zaligverklaring nabij was. Sommige inwoners van Roelofarendsveen beschouwen hem als een heilige. Zover is het echter nog lang niet, want een zaligverklaring is slechts een legitimatie om verering toe te staan in een beperkte omgeving, zoals een bisdom of een congregatie. Pas bij een heiligverklaring mag de betrokkene in de hele wereld worden vereerd.

Pater Eustachius werd in 1890 onder de naam Huub van Lieshout

Kapelaan Van Lieshout tussen de Veense bloemen in de tuin van de pastorie. Op de achtergrond een H. Hartbeeld. Foto 1923.

geboren in het afgelegen buurtschap Den Dung in de gemeente Aarle-Rixtel (N.-B.). Hij was een van de elf kinderen in een godsdienstig katholiek boerengezin. Drie van zijn zusjes werden kloosterzuster. Huub wilde al vroeg missionaris worden. Zijn grote voorbeeld was pater Damiaan, die veel waardering geniet in Vlaanderen. Hij koos voor de Damiaanse Congregatie van de Heilige Harten, een religieuze gemeenschap van zusters, broeders en paters (= Picpus-paters), die overal in de wereld actief zijn in zielzorg, onderwijs en missiewerk. Bij het afleggen van de kloostergeloften in 1915 koos hij de naam Eustachius. Naar verluidt had hij niet veel aanleg voor studie. In plaats van te blokken in de dagen voor examens bad hij intensief de rozenkrans. In 1919 werd hij na

een studie filosofie en theologie tot priester gewijd. Daarna werkte hij enige tijd in Vierlingsbeek en Maassluis.

Roelofarendsveen

Van maart 1922 tot september 1923 was hij een zeer gewaardeerde kapelaan in Roelofarendsveen. De pastoor aldaar omschreef hem als een "raptor cordium" (= iemand die de harten verovert). Zijn optreden werd gekenmerkt door totale zelfverloochening, liefde voor de medemens en een speciaal charisma voor zieken. Hij was bijzonder actief. In tegenstelling tot zijn collega-kapelaans, die hun parochianen volgens een systeem bezochten, ging Eustachius naar iedereen toe. Hij had geen vaste klanten.

Waar ziekte of nood was, daar kwam hij. Hij beijverde zich voor de oprichting van een H.Hartmonument. De bevolking zamelde jarenlang geld in. In 1947 was er al twintigduizend gulden. Toen de overheid de oprichting van verzetsmonumenten propageerde, wilden de Veenders het ideaal van pater Eustachius voor dat doel realiseren. Een H.Hartmonument bij de Fransche Brug werd door de burgemeester echter verboden en er kwam een heel ander soort vrijheidsbeeld in de tuin voor het gemeentehuis. Waar het geld voor het H.Hartmonument uiteindelijk aan besteed is, is niet meer te achterhalen. Sommigen zeggen dat het gestoken is in een opknapbeurt van de toenmalige Pancratiuszaal.

Grootste glorie dag

Pater Eustachius beleefde "de grootste glorie dag" van zijn leven toen hij met 160 Veense mannen in oktober 1922 per boot naar het Nationaal Eucharistisch Congres in het stadion van Amsterdam reisde. In een brief van Bert van der Meer uit Roelofarendsveen staat: *Hoe eenvoudig en ingetogen de pater altijd was. Deze dag was hij uitgelaten van vreugde.* De grote boot vertrok 's morgens om vijf uur, versierd met dertig sacramentsvanen en een kruisvaan in de top van de mast. In Amsterdam werden de ontplooide vanen in optocht via de Vondelkerk en de Dam naar het stadion gebracht. Van der Meer: *De pater was altijd stil en in zichzelf, maar waar het Gods lof betrof was er geen houden aan en liet hij zich niet door anderen in ijver overtreffen.* Na diverse kerkdiensten met processies, preken en het zingen van het urenlange "Te Deum", keerden de 160 Veenders 's nachts om één uur terug naar hun thuishaven.

Wonderbaarlijk

Ten tijde van pater Eustachius van Lieshout gebeurden er in Roelofarendsveen tal van wonderbaarlijke gebeurtenissen. Daarvan getuigt Bert van der Meer in een brief, waarvan een kopie in het parochie-archief wordt bewaard. Hij schrijft ondermeer dat de pater op een keer zijn leven heeft gered. Zijn en andere getuigenissen zijn uit het parochiedossier gehaald om te worden gebruikt voor het

zaligverklaringsproces. Toch is bekend dat het met zieken, die door de pater werden bezocht, meestal snel de goede kant op ging. Kleine kinderen, die niet groeien wilden, werden beter als ze de zegen hadden ontvangen.

Gezonde baby's

Annie Olijerhoek-Van der Wereld heeft laten weten dat haar moeder de pater enorm dankbaar was. Twee keer werd haar een baby van drie maanden door de dood ontnomen. Een derde baby werd levenloos geboren. Bij het jaarlijkse huisbezoek van de toenmalige pastoor had deze haar gezegd dat ze kennelijk geen kinderen waard was. Dat deed haar veel verdriet. Aan pater Van Lieshout vertelde ze haar droevige verhaal. Hij zei: *Gaat u maar even op een stoel zitten, dan gaan we samen bidden.* Dat gebeurde. Na afloop zei de pater: *In het vervolg komt alles goed.* Dat was ook zo, want Annie's moeder heeft daarna negen gezonde kinderen gekregen.

Bevallingen

Een mirakel overkwam ook de moeder van Gerrit van der Zwet, die nu in Aalsmeer woont. Van een – inmiddels overleden - tante heeft hij vernomen dat zijn moeder altijd zeer zware bevallingen had. Bij de geboorte van het derde kind – Gerrit was toen vier jaar – moest ze met spoed naar het ziekenhuis worden gebracht. Daar kon het kind "in stukken en brokken" te voorschijn worden gehaald. Voor het leven van zijn moeder werd gevreesd. Pater van Lieshout heeft toen een dag en een nacht lang bij haar ziekbed gewaakt en gebeden. De vrouw overleefde. Drie jaar later – Gerrit was toen 7 en pater Van Lieshout was al naar Brazilië vertrokken – verliepen de zaken heel anders. Ze moest weer bevallen. *Voor ze naar de ziekenauto ging nam ze afscheid van me. Ik herinner het me als de dag van gisteren. Dit keer overleefden zij en haar kind de bevalling niet,* aldus Van der Zwet.

Blaren

Jaap Pouw uit Roelofarendsveen laat weten dat zijn leven is gered door kapelaan Van Lieshout. Op twee-jarige leeftijd hadden zijn zusjes hem lisol (= een ontsmettingsmiddel) te drinken gegeven. Zijn hele gezicht kwam vol blaren te zitten en volgens de dokter was dat ook van binnen zo. Voor zijn leven werd gevreesd. De dokter zag het niet meer zitten en buurvrouw Van der Veer haalde pater Van Lieshout erbij. Hij kwam onmiddellijk en zei: *Hier moet de hand Gods zichtbaar werken.* Hij ging bidden en maakte talloze kruisjes. De kleine Japie werd zichtbaar rustiger. Alle aanwezigen verlieten de kamer. Toen de pater even later terugkwam, hield hij de kleine een plaatje van het Heilig Hart voor. Die kwam overeind om het aan te pakken. De volgende dag speelde hij alweer met zijn

broertjes en zusjes. Zijn moeder en verdere familie dankten de genezing aan pater Van Lieshout.

Vuil water

Na zijn vertrek uit Roelofarendsveen bestudeerde pater Eustachius van Lieshout een half jaar lang de Spaanse taal in Spanje om in 1925 te worden uitgezonden naar de missie in Brazilië, alwaar het Portugees de voertaal is. Zijn eerste standplaats was de Maria bedevaartplaats Agua Suja (= vuil water). Hij werkte er keihard, zo blijkt uit een brief die hij in 1926 stuurde aan zijn voormalige parochianen in Roelofarendsveen. Samen met drie paters had

hij er de zorg voor dertigduizend zielen bij drie parochies en vijf kapellen. De kapellen bezocht hij te paard meerdere keren per maand. Dat waren ononderbroken ritten van tussen de zes en elf uur. Zijn vroegere parochianen in Roelofarendsveen schrokken van dat bericht en ze zamelden geld in voor een beter vervoermiddel.

Na tien jaar plaatste de bisschop hem over naar Póa, dichtbij São Paulo. De dorpelingen van Agua Suja wilden hem echter niet laten gaan. Vrouwen hingen huilend aan de portieren van zijn auto en kinderen legden grote stenen voor de wielen. Slechts door een list kon hij vertrekken, een dag later dan gepland. Eerst ging hij elf maanden lang op vakantie naar Nederland. In die tijd bezocht hij ook Roelofarendsveen om zijn vroegere parochianen persoonlijk te bedanken voor hun gebed en financiële middelen. De Veense Riet van der Meer herinnert zich dat hij haar vader, die een goede vriend van de pater was, bezocht. Als elfjarige kreeg zij er vrij van school voor.

Póa

In Póa werd de pater al snel even geliefd als in zijn vorige standplaats. Duizenden kwamen bij hem met hun geestelijke en lichamelijke noden. Hij zegende talloze zieken en sommigen werden daar beter van. De verkeerschaos in de stad was gigantisch. De bisschop vond het daarom beter om hem over te plaatsen naar de stad Belo Horizonte.

Beló Horizonte

Ook daar werd hij beroemd om zijn geloofskracht en zijn geneeskrachtig

wijwater. Als de bewoners van die stad over hem praten, zetten ze nog steeds hun pet af. In 1943 overleed pater Eustachius aan vlektyphus als gevolg van de beet van een "carrapato" (=platluis). Zijn begrafenis werd een ware triomftocht. Ministers droegen zijn stoffelijke resten door de bomvolle straten van Belo Horizonte. De uitvaart werd op de radio uitgezonden en grote krantenkoppen maakten melding van het overlijden en de begrafenis van pater Eustachius. In de plaatselijke kerk kreeg hij onder de toren een praalgraf. Dit graf wordt nog altijd door drommen mensen bezocht.
